

Punt de vista

Àngel Rodríguez Vilagran

Doctor en Periodisme i Ciències de la Comunicació
Responsable del Departament d'Audiovisuals del bisbat de Girona

Els reptes de la comunicació cristiana

Dimarts se celebra la festivitat de Sant Francesc de Sales (1567-1622). L'any 1923, el papa Pius XI el declarava patró dels escriptors catòlics i per extensió també se l'han fet seu els periodistes. El sant tenia vocació de periodista des del moment que escrivia periòdicament uns fulls de temàtica cristiana i els deixava sota les portes de les cases.

Cada cop més la comunicació ha pres importància a escala social. La premsa escrita ha estat una de les principals perjudicades davant el naixement de les noves plataformes comunicatives. La que més mal li ha fet ha estat internet, ja que la majoria dels diaris tenen versions digitals que informen al moment de l'actualitat. La premsa de paper no desapareixerà, però s'haurà d'adequar als nous temps, menys tiratge però millors lectors. D'altra banda, cada cop hi ha més emissores de ràdio i paradoxalment menys locutors, ja que els programes informàtics supleixen la mà «humana». Han nascut noves plataformes comunicatives com els blogs, Facebook, Twitter...

La informació ha passat de ser exclusiva d'un partit polític, d'una institució o d'un grup empresarial, a ser «proprietat» de qualsevol persona amb ganes d'explicar fets. I aquí hi té un paper molt important l'Església catòlica entesa com a institució. Avui, a diferència d'altres èpoques, el creient pot estar informat de la temàtica religiosa llegint no només la premsa «institucional», com pot ser el *Full dominical* o la revista diocesana. Ara, té un munt de webs catòliques —moltes fetes per persones com ell—, pot estar subscript a un blog d'algú que opina, a un Facebook, escoltar programes radiofònics des d'un web (els *podcasts*) o veure vídeos en el Youtube.

L'Església ha deixat de ser la «proprietària» de la informació que ella mateixa generava. Avui l'Església institucional necessita periodistes formats, persones preparades per proporcionar la informació i el missatge no només als que ja estan evangelitzats sinó als que busquen, els que no s'acosten al temple però senten inquietuds. Aquests periodistes han de saber parlar i escriure com parlen i escriuen els creients a qui van dirigits.

La competència d'altres webs catòliques no ins-

titucionals obliga l'Església no només a preocupar-se de difondre allò que vol i necessita transmetre sinó també a conèixer allò que vol llegir o escoltar el receptor. Han fet mai els fulls parroquials i/o les revistes diocesanes una enquesta als seus lectors per saber què els agradaria llegir?

La nova evangelització necessita introduir-se a les noves plataformes amb coses tan simples com la creació d'aplicacions per als mòbils: des de la Bíblia, el Santoral, el Catecisme... o fins i tot amb aspectes curiosos com els senyals horaris tocats pel campanar d'un temple. Si ho té el Big Ben per a l'iPhone perquè no ho pot tenir el monestir de Montserrat, la Sagrada Família o la catedral de Girona?

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Degà del Capítol Catedral de Barcelona

Amor líquid

Un sociòleg ha escrit sobre la pèrdua de la solidesa de les relacions humanes en el nostre temps. Observa que «el sentiment amorós ja no és quelcom ferm i ineludible, sinó un fluid que s'aboca d'un recipient a un altre, sense que mai no acabi de quallar». Ho ha publicat en un llibre titulat *Amor líquid*. Tracta de les relacions humanes en el segle XXI.

El concepte «relació» té riscos i expectatives. Es parla dels plaers de la unió i dels «horror» del tancament. En efecte, la gent més enllà d'explicar les relacions en positiu —s'ha de suposar que moltíssims tenen experiències positives en aquest camp—, cada vegada més s'instaura en la referència a connexions, connectar-se, estar connectat, estar en contacte...

Un altre estudiós afirma que «quan hom patina

sobre gel fi, l'única salvació és la velocitat». Hi ha una realitat òbvia: «Quan la qualitat no ens dona sustentació, tendim a cercar remei en la quantitat.» Una deducció: si el compromís no té prou sentit i es desconfia de les relacions, arribem moralment al que podem anomenar un carrer sense sortida.

La relació superficial causa una profunda insatisfacció. Tota persona cerca un terreny sòlid per edificar «casa seva i els somnis». Qui sempre està fluint d'una relació a una altra, tindrà la sensació d'estar sempre començant. S'aconseguirà un sentiment aclaparador que desembocarà en l'escepticisme sobre l'amor.

La civilització del desig és hedonista i destructora dels sentiments. És fàcil arribar a la conclusió que el món sembla que està organitzat de tal manera que l'amor esdevé impossible. «Tal vegada, perquè l'amor es massa subversiu, el cert és que entre el plaer i la felicitat s'empeny la gent a elegir el primer.» S'ha afirmat que vivim en l'època del zàping amorós i que consumim constantment molts productes. Tot porta a consumir persones...

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà
(ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

Iniciatives de Déu, dones elegides (1)

Aquest matí, dia 7 de gener del 2012, quan m'he assabentat que fa exactament 600 anys que va néixer santa Joana d'Arc, he decidit desviar-me lleugerament del camí mental que tenia pensat donar a aquests articles. He recorregut pràcticament tots els llocs per on va transcórrer la seva vida; he llegit uns quants llibres que s'hi refereixen i n'he vist moltes pel·lícules, començant per la que li va dedicar Karl Dreyer, considerada una de les millors de la història del cinema. (Adverteixo que pertany a l'època anterior al cinema sonor i, per això, i per l'estil de l'autor, és un os dur de rosegar.) Comprovo que, la que ha tingut més èxit i que la gent recorda és la que va protagonitzar Ingrid Bergman, tot i que no és pas la millor.

Avui dia, n'hi ha que s'aficionen a llegir novel·les històriques o a veure pel·lícules d'aquest gènere, i per això creuen que saben història. Recomano a qui estigui interessat a conèixer la personalitat de la nostra heroïna que llegeixi els estudis que en va fer la gran medievalista Regine Pernoud. Escriu amb rigor, fruit de la recerca i amb passió, conseqüència de l'admiració que sent per ella. Llegir *Vida i pasió* de Joana d'Arc, deduïda del seu procés de rehabilitació, és una delícia.

Adverteixo que jo mateix no m'he limitat, abans de redactar aquestes línies, a informar-me només per fonts addictes. Aquests dies he vist documentals de la BBC que es proclamen fruit d'investigació —ja sabem que la institució anglesa no es distingeix precisament per simpatitzar amb el que és catòlic i que, ja que l'emissora se sent hereva responsable de les tradicions de la Pèrfida Albió, tampoc no li fa gràcia el record d'aquest personatge minúscul—, i he sabut que no va arribar a complir 20 anys, i que va ser capaç d'expulsar els exèrcits normands, aliats amb traïdors borgonyesos, del continent europeu. Busca i rebusca raons per rebaixar-ne la gesta, i acudeix a la psicoanàlisi, a possibles errors dels copistes, a l'esoterisme i altres temes d'aquest gènere.

Cal dir, per si algú no ho sap, que Joana d'Arc no va utilitzar mai la seva espasa per ferir o matar ningú, perquè només era un símbol, molt preuat per ella a causa del seu origen. L'única arma que va dirigir a les batalles va ser l'estendard.

Les novel·les, les pel·lícules i l'art en general en descriuen les gestes guerreres, els uniformes, la victòria trencant el setge d'Orleans i la tràgica mort que són de gran valor. Regine Pernoud acaba un dels seus llibres proclamant que és un exemple per al segle cristià d'avui. Em limito a oferir uns quants detalls que ella addueix i que jo recordo, i altres que he après d'altres fonts.

Joana era una noia senzilla que va néixer a Domrémy, un petit poble de la Champagne, situat entre Dijon i Luxemburg. Els seus pares, els Arc, eren pagesos senzills, però no pobres, i li van encomanar la cura del ramat familiar. Gairebé no sabia ni escriure el seu nom. Se'n conserva una signatura tremolosa, de vegades es tracta d'una senzilla creu, forma amb la qual signaven els analfabets. El bosc, la pietat cristiana familiar, i l'assistència a l'església veïna, on va ser batejada i va combregar, van estructurar-ne una personalitat molt peculiar, coherent amb els dons rebuts i neguitosa pels mals que afligien als seus els exèrcits estrangers. (*Continuarà*)